

AKADEMISK SKYTTERLAG

1922 — 1972

AKADEMISK SKYTTERLAG

1922 - 1972

50 ÅR

FORORD

Akademisk Skytterlag fyller i år 50 år og vil gjerne presentere seg selv med den historiske bakgrunn, aktiviteten idag og små glimt fra virksomheten gjennom tidene.

Redaksjonskomiteen takker for all hjelp og støtte den har fått under skattejakten på gamle dokumenter og for opplysninger vi har mast oss til fra velvillige og hjelpsomme medborgere og medskyttere.

I denne boken har vi tillatt oss å "sakse" fra artikler skrevet av: Otto Stensby, Rolf Grude, Paul H. Paulsen og Birger Bühring-Andersen.

Likeledes har vi hentet opplysninger fra Riksarkivet og Universitetsbibliotekets arkiver, årsmeldinger fra Centralforeningen, Det frivillige Skyttervesen, Oslo Skytterlag, Norske Studenters Idrettsforbund, samt Studenteridrett, Norges Skyttere, Norsk Skyttertidende og Norsk Idrætsblad.

For redaksjonskomiteen

Lisen Sandberg

Petter Kvaal

INNHold

Skyting	7
80-åringen	9
Istid	111
En initiativtager	12
50-åringen	14
Krig	16
Bastian	16
Gjenoppbygging	17
Nedgangstid	19
Nybrottsmenn	19
Organisasjonsstruktur	22
Idag	23
Riflegruppen	23
Luftgeværgruppen	25
Pistolgruppen	26
Skiskyting-feltsport	27
Fader Otto	27
Storskytteren	29
Vi spør litt	31
Hva har vi så bedrevet	38
Forhold utad	39
Toklubb-ordningen	41
Knatten	42
Kruttlappen	43
Terminologi	44
Medaljer, diplomer og merker	46
Akademiske mestere	47
Æresmedlemmer	48
Minerva Skytte	49
Formenn gjennom tidene	50
Noen tallbetraktninger	52
Medlemstall	53

SKYTING

I gamle dager, også før kruttet ble oppfunnet, var skyting en gjev idrett. En god skytter ble sett opp til som en av landets store menn.

Noe av det vesle vi erindrer fra historien er vel Einar Tambarskjelver med sine berømmelige ord under Svolder-slaget: "For veik, for veik er kongens bue". Idag ville han nok sagt: "Løpet er utslitt, Deres Majestet".

Enkelte folkeslag drev skyting med pil og bue med resultater som høres utrolig. Det fortelles at de skjøt helt sikkert på opp til 700 meter. Skytesporten er av meget gammel dato her i landet også, selv om man bare regner med tiden etter kruttets oppfinnelse. Den har tradisjon som ingen annen idrett og er den første form for organisert idrett man kjenner til. Det var innen skytterlagene man også først begynte med annen idrett og der-ved gav støtet til den store kulturbevegelsen som idretten er idag.

I skyting finnes en mengde variasjoner. De to store skiller er geværskyting og pistolskyting, og begge grener har sin charme.

De fleste av oss stifter bekjentskap med gevær første gang et år far reiser på jakt. Urinstinkt i oss våkner, og vår drøm om engang selv å eie en slik tingest går kanskje i oppfyllelse når vi står som eier av en salongrifle.

Alt i ens nærvær er trofeer enten det nå er eplene i haven, potetene i kjelleren, katta til naboen eller værhanen på taket. De fleste stopper gjerne her, for bare å minnes gamle dager under våpenøvelsene på moen.

Skyting er for det første ingen publikumsattraksjon, og for det annet lider den under å være nokså kostbar. Her har

man imidlertid fordeler ved å være medlem av et skytterlag som vårt. Laget eier geværer til utlån, og ammunisjon er subsidiert for medlemmene.

Selve skytetreningen er nokså forskjellig fra andre sportsgrener og kan legges ganske annerledes lett an.

Man kan i ro og mak drive sin trening om søndagene og allikevel plassere seg hederlig på stevner. Men skal det drives rasjonelt, bør det gjerne trenes litt om uken. Da behøver man imidlertid ikke dra helt til banen, man kan trene hjemme. Det er nemlig ikke nok bare å skyte. Først og fremst må du kjenne ditt våpen, og derfor bør man trene håndgrep og sikteøvelser. Det kan lett gjøres hjemme, og særlig enkelt er dette for pistolskyting. Man kan lære seg beregning av tid under disse øvelsene, og dette igjen er et godt middel mot nervøsitet på banen. Dessuten, og det viktigste, man kan vende seg av med å "nappe" avtrekket, en stor feil nybegynnere har. Ja, sogar viderekomne kan til stadighet øve seg på rolig avtrekk - kunsten å sikte uten å tenke på når skuddet går.

Skyting

Ved geværtrening gjelder det ikke å overdrive. Å møte opp på banen hver søndag og pøse ut en mengde skudd har ingen betydning. Det er bedre å slite med ti skudd enn å feie unna hundre.

Det er noe rart ved skytingen. Den har en merkelig tiltrekning på utøveren. Har man først begynt å skyte, kan man ikke holde opp igjen. Dessuten er det en sport man ikke behøver å gi avkall på når en kommer opp i årene. Den yngre skytter har nok sine fordeler i skarpere syn og bedre kondisjon, men det tar den gamle igjen i rutine og praktiske erfaringer. Vi ser da også ofte på banen den hvithårede gubbe ligge side om side med 16-åringen med runde kinn og dun på haken.

Til slutt bør nevnes at ved skyting som ved andre sportsgrener, hører gode resultater sammen med nøkternt og rasjonelt levevis. Skyting er en sport man ikke sprenger seg på, man er ute hele dagen og treffer hyggelige kamerater.

Skyting fremelsker tre dyder man kan ha god bruk for å ta med seg ut i det daglige liv:

en stø hånd
et sikkert blikk
og ikke minst, absolutt kontroll over sine nerver.

80-ÅRINGEN

Høsten 1892 (7.-14. aug.) ble den 2. Skandinaviske Skytterfest avholdt i Kristiania på Græsholmen, med 1375 deltagere fra Sverige, Danmark og Norge. Den detaljerte beretning fra denne festen forteller i en bisetning at: "Det første gladelige resultat efter skytterfesten var dannelsen af en norsk akademisk skytterforening".

Initiativet til "Akademisk Skytterforening" ble tatt av Universitetets gymnastikklærer, kaptein W. C. Lunde og forman-

nen i Norske Studenters Gymnastik og Fægteforening, stud. real V. Engstrøm. De samlet den 14. september 1892 ca. 100 "akademici" til diskusjon om dannelsen av en akademisk skytterforening.

Tanken var ikke ny på dette tidspunkt, men det var spesielt medlemmer av den danske akademiske skytterforening som "særlig tildrog sig fortjent oppmerksomhed ved den nys afholdte skytterfest" som gav denne tanken en kraftig støtte.

Innvielsesstevnet gikk av stabelen den 20. sept. på Skarpskyttens bane på Lindøen; og med Universitetets 22 Remington-rifler i bakhånd, løfte om bane på Græsholmen "uden omkostning" og søknad om gratis ammunisjon fra staten la laget trøstig i vei. Kontingenten var kr. 1.- pr. semester til dekning av skiver og anvisere og vi siterer:

"fremmødet til den første skydning var saa stort at dampbaaden maatte gjøre 2 vendinger".

Over 80 studenter tegnet seg som medlemmer alt fra starten, og til formann ble valgt sakfører J. Bodding.

Innvielsespremien ble vunnet av stud. med. Johan Matheson med 25 poeng i 5 skudd på 125 m.

Akademisk Skytterforening hadde efter et års virke 35 medlemmer, 2 rifler Krag Jørgensen kal. 6,5 og 5 Jahrmann rifler kal. 10,15. Det ble avfyrt 1480 skudd på 100-200 og 400 m og 2000 salonggeværskudd. (Jahrmann-geværet var for øvrig det første magasinegevær. Patronene lå efter hverandre i forskjeftet under pipen.)

I 1894 og 95 var Henrik Opsahl formann, og laget hadde vel 40 medlemmer. Men i 1896 var det ingen livstegn fra akademikerne; og da heller ingen hørte fra dem i 1897, skrev Kristiania Skyttersamlag i årsmeldingen at "- har heller ikke i aar været i virksomhed og maa saaledes ansees som opløst." Interessen for skyting generelt var synkende i Oslo på denne tiden, og dessuten var det leveringsvanskeligheter på Krag-Jørgensen rifler; den riflen lagene fikk statsbidrag for til ammunisjonskjøp.

Men i 1898 oppstod fugl Fønix atter med 27 medlemmer, 9 rifler kal. 6,5 og 730 skudd avfyrt på samme distanser. Formann var stadig overrettssakfører Henrik Opsahl.

Her slutter tråden. I 1899 var laget "ikke i virksomhed" og tanken om et akademisk skytterlag ligger på is. Fra Oslo Skyttersamlags beretninger kan nevnes at lagene hadde problemer på denne tiden. Kra. Nordre og Østre var uten baner, og tallet på 30-skudd skyttere gikk i Oslo ned fra 774 til 421.

Som kuriositeter fra arkivene er det fristende å nevne bidraget til Kra. Skyttersamlag til premier stort kr. 500.- fra Kra. Brændevinsamlag i 1899 og den første skiskyting i 1900 som fattet liten interesse, da man brukte løs ammunisjon fordi skytingen foregikk i terrenget. For øvrig ble sakfører J. Bodding Oslo Skyttersamlags første formann i 1893.

Gratulerer med de 80 år!

ISTID

Saken "Akademisk Skytterlag" dukker opp neste gang i 1914 da dr. Peter Torgersen formann i Norske Studenters Idretsraad tar opp tanken, og tar kontakt med Kra. Skytterlag med henblikk på samarbeid for å vekke interessen for skyting blant akademisk ungdom.

Men mange hindringer skal forseres, og resultatet blir bare en årlig "Premieskyting for Studenter" som starter 10. okt. 1915 med 78 deltagere og oppstilte premier fra Universitetet og Studentenes Forsvarsforening. Konkurransen foregår på 200 m med 10 skudd valgfri stilling mot normalskive og med 5 prøveskudd. Anvisning etter hvert skudd. Vi får den første studentmester C. Scheel med 89 poeng år 1915.

Neste år blir det fastsatt 5 knestående og 5 liggende, samme avstand, i 1919 er knestående byttet ut med stående og i 1921 rapporteres at tilslutningen er større enn noen sinne.

EN INITIATIVTAGER

I 1915 ble jeg medlem av Norske Studenters Roklub og kom på laget som skulle ro om Nordisk Mesterskap i Kjøbenhavn, som vi i parantes bemerket vant.

Lagets trener - dr. Peter Torgersen - var entusiast når det gjaldt studentenes idrett og stifter av Norske Studenters Idrettsforbund (NSI). Doktoren - som vi bare kalte ham - var ikke bare idrettsinteressert, men han var også en banebryter på det idrettsfysiologiske området. Med den stadig stigende betydning idretten hadde fått som kulturfaktor, fant han en oppgave av den største samfunnsmessige betydning.

I 1917 ble jeg oppnevnt som hans sekretær og dermed fikk jeg en enda større forståelse for idrettens betydning for studentene på de ulike områder.

I 1919 døde dr. Torgersen som følge av spanskesyken. I erkjennelse av hva studentene skyldte ham, reiste Norske Studenters Idrettsforbund en bauta på hans grav på Vestre Gravlund, og i egenskap av forbundets formann hadde jeg den ære å avsløre denne.

I likhet med årlige skyteøvelser for skoleungdom ble det årlig i dr. Torgersens tid arrangert skyting for studenter på Gressholmen. Da dr. Torgersen var falt bort, fant jeg det riktig å fortsette med dette, og det ble gjort i et par år. Da imidlertid oppgavene og arbeidet innen forbundet - som stadig vokste - ble større og større, fant jeg det påkrevet at det ble startet en klubb - et lag for de studenter som var skytterinteresserte og hadde faglige kunnskaper slik at skyting kom inn i skikkelige former i likhet med de andre studenteridrettsgrener.

Erling Didrichsen

Jeg satte meg i forbindelse med en rekke studenterskyttere, som jeg hadde truffet, bl.a. revisor Otto Stensby og med Kristiania Skytterlag, der jeg hadde personlige bekjentskaper, bl.a. direktør Thorleif Tjersland.

Erfaringen hadde lært meg hvor vanskelig det ofte var med kontinuiteten innen studentenes klubber - studentene er og blir nomader. Starten skulle ikke og måtte ikke bli en døgnhandling, men en blivende handling bygget på sikker grunn for fremtiden.

Jeg anmodet Kristiania Skytterlag om bistand, såvel på det organisasjonsmessige som på det faglige området, og jeg fikk god hjelp! For meg stod det som naturlig at studentene ble knyttet til Gressholmen, hvor all fadderhjelp var sikret, samtidig som veien til fergen var kort og dermed til skytterbanen.

Jeg innkalte til et konstituerende møte på Universitetet i sentrum 5. mai 1922. Akademisk Skytterlag ble stiftet og styre ble valgt med Otto Stensby som formann. For øvrig henviser jeg til stiftelsesprotokollen.

I 50 år har laget bestått. Det kom vel og bra gjennom "barnestadiet" og mestret de forskjellige oppgaver gjennom tidene på en utmerket måte takket være interesserte og dyktige personer såvel på det administrative området som på det faglige.

Da jeg for 6 år siden ble kontaktet angående opprettelse av et representantskap, fant jeg å kunne anbefale dette. Jeg betrakter et representantskap av gamle og nåværende medlemmer som et anker og som et hjelpende og bevarende organ.

Når jeg ser tilbake på starten og årene som er gått, vil jeg gjerne få takke alle som hver på sin plass har bidratt til at Akademisk Skytterlag på sin 50-års dag står frem som et friskt og verdifullt lag med en god, kameratslig lagånd.

Erling Didrichsen

Akademisk Skytterlag ble stiftet på Universitetet 5. mai 1922. Studenteridrettens store forkjemper, dr. Peter Torgersens store idé angående skyting var dermed satt ut i livet.

Skytterlagets formål var å vekke og samle den akademiske ungdoms interesse for skyting. Initiativtagere var daværende president i NSL Erling Didrichsen, NSI's sekretær Otto Stensby, samt E. Waldrop. På møtet deltok det 12 mann som tegnet seg som medlemmer, samt Skytterkontorets sjef, herr J.A. Hoff. Lovene som var utarbeidet det på forhånd, ble enstemmig vedtatt, og at laget skulle stå tilsluttet NSI var en selvfølge. Men da man skulle ta avgjørelsen om tilslutning til Skytterorganisasjonen, var meningene delte.

Et mindretall ledet av Otto Stensby, med støtte av "Skyttergeneralen" Hoff ville ta skrittet helt ut og allerede fra begynnelsen stå som eget lag, tilsluttet Oslo Skyttersamlag, og med leiet bane på Østreheim.

Flertallet, med Erling Didrichsen i spissen, ville at laget til å begynne med skulle ta imot tilbudet fra Oslo Skytterlag om å stå som underavdeling av Oslo Skytterlag og trene på deres bane, Gressholmen, og dette flertall bestemte så lagets vei de første år fremover.

Otto Stensby ble valgt til formann, E. Waldrop, H. Sommerfelt, Niels Bye og D. Wurschmidt til øvrige styremedlemmer.

Lagets første oppgaver var å skaffe våpen, ammunisjon, og ordne med baneforholdene. Avtalen med Oslo Skytterlag gikk bl.a. ut på at Akademisk Skytterlag skulle ha en representant i Oslo Skytterlags styre, og representanter i Oslo Skyttersamlag i forhold til sitt medlemsantall. Disse bestemmelser ble ikke overholdt, men en representant fra ASL's styre ble innkalt ved enkelte anledninger.

Laget hadde full adgang til å konkurrere med andre studentidrettsorganisasjoner som uavhengig lag.

Akademisk Skytterlags avhengighetsforhold til Oslo Skytterlag varte til 1927. Da valgte laget å stå frem som selvstendig skytterlag, og fra 1928 fikk vi leie bane av Oslo Østre Skytterlag på Østreheim. Interessant kan det kanskje være å nevne et "patruljeløp med skyting" i 1931 mellom ASL, Norske Offiserers Pistolklubb og Oslo Sportsskyttere. Vi var på den tiden tilsluttet Sportskytterforbundet.

"Konfirmanten", 15-åringen i 1937 er en livskraftig kar. Medlemmene, 177 stk., viser evner i positiv retning i skyteferdighet. Hva derimot angår pliktfølelse og interesse for mindre "morsomme" ting, som f.eks. avvikling av trening og stevner på banen, er det de samme trofaste få som trekker lasset, og formannen retter en appell til medlemmene om å ta initiativ og å legge godviljen til med de oppgaver som melder seg.

Fra 1928 til 1938 leiet laget bane på Østreheim for så å avlegge en snarvisitt i 1939 på Gressholmen.

Den 21. desember 1939 retter Norske Studenters Idrettsråd gjennom pressen en inntrengende appell til de norske studenter om ved trening og øvelser hver på sin kant å bidra til å øke landets vernekraft.

I tilknytning til dette opprop besluttet Studentenes Idrettsforening, Akademisk Skytterlag og Norske Studenters Robklub å igangsette øvelser som kunne drives innenfor rammen av det vanlige idrettsarbeid og samtidig danne grunnlag for militær oppøving. Øvelsene var åpne for alle studenter og omfattet:

1. Våpenlære og skyteøvelser innendørs og i terreng.
2. Terrengøvelser med kart og kompass, orientering.
3. Kondisjonstrening, gymnastikk, ski- og marsjøvelser.

Øvelsene foregikk på Universitetet, Gressholmen, Svartor, Blankvann og Bogstadvannet. Det deltok ca. 400 mann som tilsammen skjøt 24.000 skudd. Kvinnelige Studenters Idrettsklubb starter omtrent samtidig kurser i førstehjelp for kvinnelige studerende.

Studentenes Frivillige Militærutdanning var igang, og offiserer hjalp til med instruksjon. Fra ASL deltok som instruktører Asbjørn Schou, Otto Stensby, B. Bühring-

Andersen, Conrad Stensby, P.H. Paulsen, Bernt Halvorsen, Bjørn Klyve, Morits Skaugen og Ole A. Oulie.

NSI var den første som tok opp frivillig militær opplæring. Hæren startet først senere det samme på landsbasis. Og for Milorg fikk det stor betydning at det fra denne forløper blant studentene lettere og hurtigere ble organisert så å si fulle studentlag.

KRIG

Av naturlige grunner opphørte lagets offisielle virksomhet automatisk med okkupasjonen og ble da ikke gjenstand for noe inngrep fra okkupasjonsmyndighetenes side. Riktignok hadde NS tilsatt en skyteoppmann i sitt idrettsdepartement, så vi var spent på om noe var på trappene. For sikkerhets skyld var diverse viktige arkivsaker tilintetgjort og hytta var proforma overdratt til privat eie.

Laget hadde pr. 9/4 1940 125 betalende medlemmer, men det offisielle tall for 1940 er 17 medlemmer. Det var selvfølgelig om å gjøre ikke å ha navnet sitt på en medlemsliste til et idrettslag; dette var jo folk som "det nye styret" i landet var særlig interessert i. Derfor meldte de fleste seg ut, bare styret ble oppfordret av NSI til å bli sittende.

Våren 1940 hadde vi foruten medlemmene 360 registrerte ikke-medlemmer som deltok på skyteøvelsene til Studentenes Frivillige Militær opplæring.

BASTIAN IN MEMORIAM

Stud.med. Bernt Ivar Halvorsen.

Medlemmene i Akademisk Skytterlag og Studentenes Idrettsforening kjente dig best under navnet Bastian.

Du var alltid ildsjelen som gikk 100% inn for de saker du befattet dig med, så også med det illegale arbeidet. Allerede i 1940 gikk du aktivt inn for å gjemme våben og starte militære seller. Du var alltid på farten med utallige forskjellige hverv. I 1943 satt du på nr.19 et par døgn, men slapp merkelig nok ut etter forhør hos selveste Fehmer. Etter dette besøk innenfor murene ble du skygget og måtte gå i dekning. Til tross for dette fortsatte du arbeidet som aldri før.

"Noen må ofre sig, skal dere andre få det bedre", sa du alltid. Natten til torsdag den 27. mai 1943 lå du for første gang hjemme igjen. Tidlig om morgenen blev huset omringet av Gestapo og du blev skutt bakfra på tysk maner. Fra verandaen i 3dje etasje falt du ned i haven og lå der nede i 2 timer før det behaget "herrefolket" å kjøre dig på krigsslarena. Deroppe døde du så etter et par timer og tok med dig alle opplysningene i graven. Du blev dermed spart for ytterligere pinsler og lidelser. Vi takker dig for alle hyggelige minner og for hvad du har ydet for ditt kjære fedreland.

Utnevnt post mortem til kommandør av Minerva Skytte 20. nov. 1945 for sin innsats for fedrelandet og for laget.

GJENOPPBYGGING

ASL hadde regnet med at interessen for lagets virksomhet skulle tilta etter krigens slutt. Men tilgangen på medlemmer var minimal til tross for den dobbelte bakgrunn forståelsen for skyteøvelsers betydning burde ha; ikke bare rent idrettslig for den enkelte, men også for landet.

Det tok tid å komme inn i ordnede forhold, da skytebanene ikke var i brukbar stand, og geværer måtte skaffes tilveie. Men høsten 1946 var laget i gang igjen på Østrehim, og hadde til og med fått bevilget hele 500 skudd til utdeling blant nye medlemmer "som ikke tidligere hadde hatt militærtjeneste".

Men ammunisjonsprisen var etter forholdene himmelhøye, og flere iherdige forsøk ble gjort for å få redusert dem; likeledes å få øket bevilgningene til gratis ammunisjon. Dessuten var baneforholdene temmelige kummerlige med lørdager som eneste skytedag.

Imidlertid kom alt etter hvert i riktig gjenge igjen, treningsforholdene bedret seg, og de forholdsvis få aktive medlemmene hevdet seg bra. I 1950 blir det besluttet å sette igang miniatyrskyting for om mulig å aktivisere medlemmene bedre. Hensikten bak er ikke først og fremst å trene til konkurranser, men å holde formen vedlike til sommerens skytesesong.

I 1961 ble Oslo skytterlag delt inn i områder som naturlig skulle sogne til de skytebanene som forefant. Slik falt det seg at ASL skiftet tilholdssted og begynte å skyte på Løvenskioldbanen. Og vi fikk da vårt eget "hus" på banen på ca. 25 m² med oppholdsrom og plass til geværer og ammunisjon.

I og med at ASL gir gode betingelser for studenter og elever ved høyere skoler, gikk laget i 1963 inn i et samarbeid med Kretsiddrettsrådet i Oslo krets av Norsk Lektorlag. Dette kretsrådet sammenfatter samtlige skoler i Oslo med omegn, og med dette samarbeidet håpet man å rekke langt videre med å få den studerende ungdom med i skytterorganisasjonen.

Men laget er stadig på utkikk etter muligheter til å bedre formen gjennom en lang vinter frem til sesongstart på banen. Og i 1964 ble det satt igang et grunntreningsparti etter Stein Johnsens program på Blindern to ganger i uken med gymnastikk, vekttrening og instruksjon til finpussing av skytestillinger. Det var også forhandlinger på gang med luftgeværseksjonen i Norges Skytterforbund om trening med luftgevær for studenter en gang i uken.

NEDGANGSTID

Hva er det så som skjer innen laget. Plutselig står vi der med total tillitsmannssvikt. Folk ikke bare overtales, men presses til styreverv. Kanskje er grunnen å søke blant en håndfull Tordenskiolds soldater som nå bakker ut etter å ha virket for klubben i en årrekke.

Det ser ut som det foregår et fullstendig generasjons-skifte innen styret. Krigsveteranene bakker ut, og tilbake er nye uerfarne krefter som kanskje har vilje, men lite og ingen erfaring med klubbtiltitsverv.

I 1964 var Krigsskolens elever blitt opptatt som medlemmer på like fot med studenter tilsluttet Samskipnaden. Dette ble en lykke for laget i de vanskelige årene som fulgte. Det var krigsskoleelever som for størstedelen så til at ASL holdt hodet over vannet frem til 1967.

NYBROTSMENN

Det første inntrykket fra laget var at det lå langt nede. Virksomheten var minimal, og stort sett var det eget initiativ som gjorde at det ble trening. Foran et årsmøte ble jeg spurt om jeg var interessert i laget, noe jeg svarte bekreftende på. Årsmøte ble holdt, uten at jeg følte behov for å møte opp. Umiddelbart etter fikk jeg vite at jeg var blitt foreslått til formann, og valgt inn. Overraskelsen var stor og tildels ubehagelig. Jeg var ikke uvillig til å arbeide for laget, men stillingen som formann syntes for stor på bakgrunn av lite eller ingen erfaring fra møte- og styrevirksomhet.

Nåvel, styret gikk trøstig i gang. Sammen med sekretæren, Torgeir Bachmann, fikk jeg etter mye strev gitt ut terminliste og fikk den ukentlige treninga igang. Den økonomiske situasjonen ble slått fast og hjulene begynte etter hvert å rulle. De tradisjonelle pokalstevner og oppgjør ble

avholdt og alt syntes etter vår mening å være på marsj fremover igjen. Laget hevdet seg (figurerte) høyt på resultatlisten fra flere stevner. Det som allikevel manglet var kontinuitet innen laget. I mitt styre var alle mer eller mindre ukjente, og alt gikk så tungt. Det var ingen å støtte seg til med erfaring fra laget. Det å måtte stille opp hver onsdag og søndag i timesvis på trening og for å administrere laget gjorde at belastningen ble for stor for de 2-3 av oss som dro lasset. At kontinuiteten manglet resulterte i at mange ting ikke ble gjort så bra som det burde, fordi man ikke visste bedre.

Da jeg takket av etter 1 år mente jeg selv at laget var i god vekst. Den bølgedalen som laget hadde befunnet seg i var passert, men fortsatt manglet det kontinuitet. Interessen for og innen laget var bedret betraktelig, og medlemstallet var gått opp. Spesielt hyggelig var det å registrere flere unge rekrutter.

Torgeir Søfferud

Min formannstid var preget av oppbyggingsarbeidet i laget. ASL hadde i flere år ligget langt nede. Styret Søfferud snudde nedgangstendensen, og mitt styre så det som den viktigste oppgave å få laget på fote.

Styrets arbeid ble delt i grupper med blant annet en riflegruppe som tok seg av alt arbeid på banen. Krigsskolen var på alle måter til uvurderlig støtte for styret.

Vesentlige oppussinger og nyinvestering i våpen ble foretatt.

Styret satset kraftig på bedring av økonomien, noe som førte frem og var med å legge grunnlaget for det etterfølgende styres innkjøp av luftgevær.

Flere av styrets medlemmer var samtidig med styrearbeid engasjert administrativt i andre idrettsorganisasjoner.

I min periode led vi et stort tap, idet en av stifterne og lagets første formann, Otto Stensby, døde.

Styret tok opp tanken om kontakt med andre nordiske studentskytterlag. Fast kontakt ble knyttet med Akademisk Skytteforening i København. Faste konkurranseskytinger ble avtalt og gjennomført. ASL var gjester i København, og grunnlaget var dermed lagt for en fast vennskapsklubb i Danmark.

I min formannstid diskuterte vi muligheten for å knytte til oss våre gamle tillitsmenn og andre vi kunne rådføre oss med. Etter min formannstid fikk jeg i oppdrag av styret Døhl å legge frem forslag til et Råd for Akademisk Skytterlag. Birger Bühring-Andersen, Tove Bjerkan og lagets formann, Jon Døhl, var i stor grad med å bidra til at statuttene fikk den form de har fått.

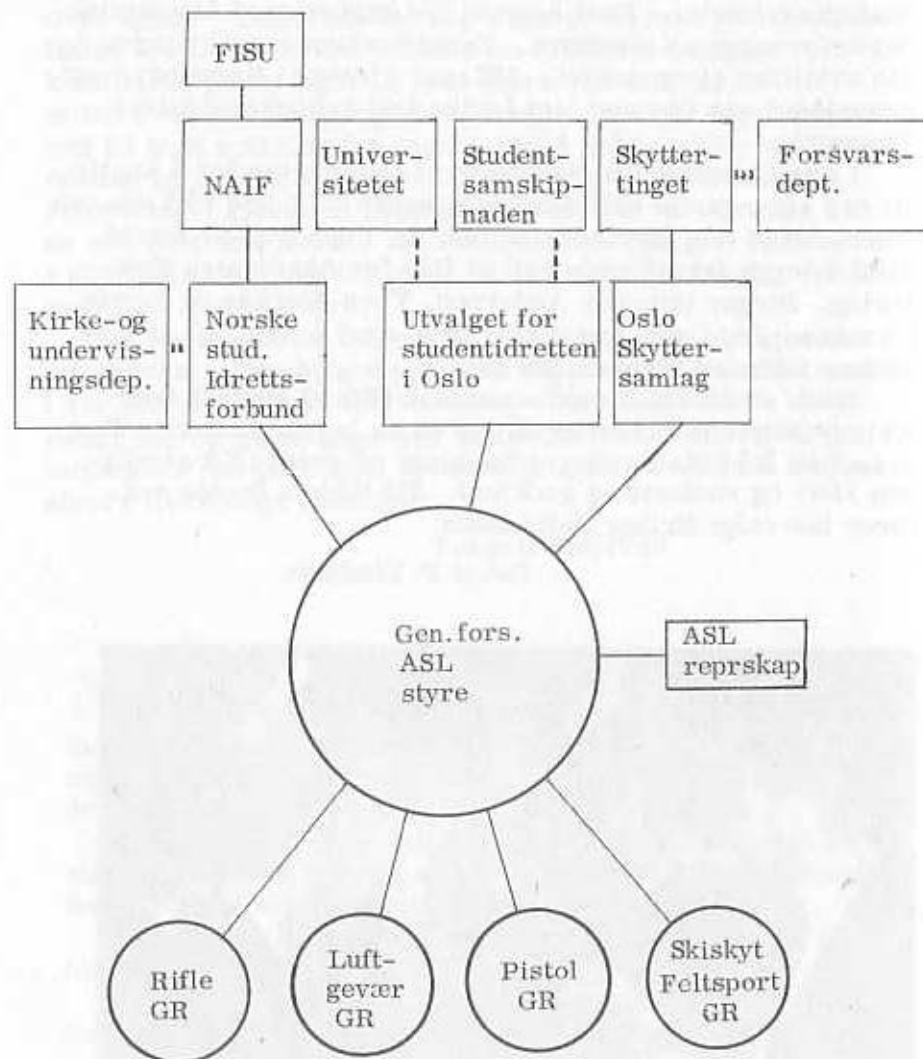
Mens vi arbeidet med statuttene fikk vi kontakt med Erling Didrichsen som også var en av lagets stiftere. Forslaget til Råd ble av styret fremmet på generalforsamlingen 1967 og enstemmig godkjent. Til Rådets første leder ble valgt Erling Didrichsen.

Bengt P. Lindman

Premieutdeling på Høje Sandbjerg ved København 1971.
Det norske laget til venstre

ORGANISASJONSSTRUKTUR

FISU = Federation Internationale de Sport Universitaire
 NAIF = Nordens Akademiske Idrettsforbund

IDAG

Riflegruppen

I 1967 ble det besluttet at laget skulle ha en egen riflegruppe. Dens hovedoppgave er å ta seg av den daglige driften på Løvenskioldbanen. Det er meget som skal ordnes ved sesongens start og slutt og selvfølgelig skal trening og stevner avvikles. Årlig avholdes det en rekke interne stevner. Laget har mange og verdifulle vandrepremier som det skal kjempes om. Gledeligvis er oppslutningen meget stor. Det vil føre for langt å nevne de enkelte troféer og programmene. Men en ting bør nevnes: Mange av statuttene innrømmer skyttere i de lavere klasser respitt. Det vil si at "nybegynneren" også har en stor mulighet til å sikre seg et napp i en pokal. Det er ikke bare toppskytterne som "stikker" av med seieren.

ASL deltar også i lagkonkurranser. Akademikerne har vist at de ikke bare kan bruke hodet, men også at de kan

Fra Triangelmatchen 1950. Skyttere fra Oslo Befal, Leirsund og Akademisk

håndtere en børs. I år kom vi helt til 3. runde i Østlands-cupen før vi ble slått ut. Problemet for laget er å kunne stille det beste lag til enhver tid. Studentene reiser ofte tidlig på sommerferie og kommer sent tilbake. Som følge av dette må vi ofte stille et reservespekket lag. Det er klart at dette reduserer vår slagkraft.

Som arrangør har ASL fått en viss rutine etter 50 års virke. Årets jubileumsstevne ble et storarrangement. Lagets medlemmer sluttet helhjertet opp om de forskjellige gjøremål. Alt gikk knirkefritt - et eksempel til etterfølgelse.

Skytetreningen har foregått på Løvenskioldbanen fra 1961 på søndager og torsdager - og her leier laget bane til skyting på 100 m og 300 m. De siste to år har lagets medlemmer praktisert ordningen med å anviser for hverandre, og dette har bl. a. ført til reduserte utgifter, raskere avvikling av treningen, og sist men ikke minst, større kontakt mellom de aktive. Praten later til å flyte lettere i grava enn på standplass, og medlemmene - spesielt de nye - blir på den måten bedre kjent med hverandre.

For å komme med et ønske for fremtiden, vil vi håpe at oppslutningen vil fortsette i samme stigende tendens, og at den enkelte skytter er innstilt på en liten innsats til felles beste. Det være seg å stå for påmelding, fungere som leder på standplass eller i grava, eller ganske enkelt anviser for de andre. Med en fornuftig arbeidsfordeling unngår en at noen få må stå for det hele, samtidig som det ikke koster så meget ekstra innsats for de øvrige.

Bua på Løvenskioldbanen er lagets kombinerte garderobe, kontor og lager for ammunisjon og våpen i sesongen. På grunn av de mange behov dette lokalet skal dekke har plassmangel, selv på vanlige treningsdager, vært følbar. For å gjøre lokalitetene noe triveligere ble det høsten -71 arrangert dugnad, hvor det ble foretatt isolering av de ytre vegger samt paneling. Under arbeidets gang ble det luftet tanker om en utvidelse ved å bygge inn en del av verandaen på forsiden, slik at vi dermed kunne få lagerplass til skiveutstyr og annet materiell. Imidlertid måtte denne utvidelse ha velsignelse fra bl. a. banestyret, og arbeidet

ble midlertidig utsatt. Ved neste sesongstart - våren - 72 ble det kjent at Oslo Befals Skytterlag, hvis lokaler er i forlengelse av våre, planla en større utvidelse bakover. Dette førte til en omvurdering av våre planer, og for å fatte seg i korthet, ser det ut til at vi om et år eller så kan ta i bruk et tilbygg som faktisk er større enn den plass vi nå rår over. Det er å håpe at finansieringen av dette prosjekt går i orden.

Når vi vet at et fremmøte på 10-25 stykker - noe som for øvrig ikke er uvanlig på vårparten - medfører at bare halvparten kan være inne samtidig, kan man forstå at utvidelsen er etterlengtet.

Selv med nåværende "trengsel" som det til sine tider meget gode fremmøte har ført til, er det vel ikke helt galt å karakterisere stemningen på skytebanen som god, og med de planlagte utvidelser er det å håpe at den skal bli enda bedre for enda flere.

Luftgeværgruppen

Luftgeværgruppen ble startet i 1968 for også å kunne benytte vinterhalvåret til skyting. Som vinterøvelser har laget før hatt miniatyrskyting. Det ble tatt opp i 1926, og øvelsene ble drevet i Universitetets gymnastikksal en gang i uken. Fremmøtet var svært skiftende, og gruppen ble nedlagt i 1930.

I februar 1950 startet man på nytt med miniatyrskyting, denne gang i Blindernkjelleren, og aktiviteten varte til 1953, men så ble det slutt her også.

Nå er vi imidlertid godt igang på Blindern Universitet. Den første vinteren hadde vi 2 timer en gang i uken, og dette var svært utilstrekkelig. Utstyret måtte både settes opp og tas ned på denne tiden. Høsten 1971 fikk vi imidlertid nytt treningsrom med fastmonterte kulefangere, og treningstiden er nå utvidet til 10 timer pr. uke, fordelt på ukens fem første dager.

I 1968 hadde vi 8 stk. Walther luftgevær mod. 55 med diopersikte. Av disse har vi 5 igjen, og har isteden kjøpt

3 Feinwerkbau luftgevær. Vi er meget fornøyd med de sist innkjøpte våpnene, og har planer om å skaffe oss flere når økonomien tillater det.

"Vinterpokalen" ble satt opp allerede første sesong for å stimulere tilgangen til vår nye gren. Den ble meget populær og er nå med visse justeringer stadig i sving med stort deltagerantall. Den strekker seg over flere kvelder, og de oppnådde poeng omregnes til en punktskala som summeres. Programmet er 15 skudd stående på 10 m mot internasjonal skive. En viss sum av punkter gir henholdsvis stor eller liten pokal. Det skytes i 2 klasser, og det utdeles en medalje for den som har oppnådd flest kveldsseire.

Vi måtte også selvsagt innstifte klubbmesterskap i luftgeværskyting som foregår hvert år.

Ellers satser vi nå på flere åpne stevner med 30 skudd for gevær og 20 skudd for luftpistol. Vi kan dessuten nevne studentmesterskap, Universitetsmesterskap og vår tom-bolaskyting ved studentidrettslagenes idrettsmønstring hver vår i mai. Oppslutningen er jevnt økende.

Pistolgruppen

Pistolgruppen ble startet i 1971. Pistolskyting er ingen ny gren innen laget. I 1930 var det satt opp på programmet, og et par av medlemmene gjorde seg bemerket i denne vanskelige gren. Siden hører vi ikke noe om pistolskyting før den etableres på generalforsamlingen i 1970 med skyting fra 1971 i tilknytning til luftgeværgruppen. Det er trening med luftpistol vi har, og med våre 2 Feinwerkbau konkurransepistoler trener vi sammen med luftgeværgruppen på Blindern Universitet 2 ettermiddager i uken hele vinteren igjennom. Oppslutningen er så som så, men vi hadde den eminente pistolskytter Kurt Johannessen noen ganger, som gav instruksjon, og det var svært populært med stort fremmøte. Nå er det å håpe at vi kommer inn under pistolavdelingen i Norges Skytterforbund. Dette vil åpne muligheter utover det vi idag kan tilby våre pistolskyttere, som mer variert konkurransetilbud utover

våre rent interne dueller, og kanskje adgang til pistolbanene på Løvenskioldbanen.

Av premieskytinger på luftpistol har vi foreløpig Universitetsmesterskap, klubbmesterskap samt diverse interne stevner.

Skiskyting - feltsport

På generalforsamlingen i 1970 ble det besluttet å opprette en skiskyting/feltsport-gruppe. Skiskyting er ingen ny gren innen ASL. Fra 1922-31 konkurrerte man i denne disiplinen. Men dessverre har man ikke idag "Knatten" som utgangspunkt for trening og stevner. Det er meget vanskelig innen Osloområdet å finne et egnet sted. Løvenskioldbanen har dog vært benyttet. Men som alle vet er det her mange om beinet. Likevel har man greid å arrangere Universitetsmesterskap i skiskyting og feltskyting. Det er å håpe at det kan bli årvisse arrangementer.

FADER OTTO

var tilnavnet han fikk, Otto Stensby, av sine klubbkamerater, og ikke uten grunn. Som en ivrig tilhenger av skyttersaken og forsvarssaken mente han studentene burde komme mer med i dette arbeidet.

Derfor må hans møte med studentidrettens forkjemper og Norske Studenters Idrettsraads stifter dr. Peter Torgersen ha vært betydningsfullt. Og da Erling Didrichsen tok over der hvor Torgersen slapp, så lyktes det i 1922 å rydde veien for et akademisk skytterlag; den ideen som var fremmet første gang i 1914, men som strandet på de store hindringer som ble lagt i veien.

Akademisk Skytterlag var et faktum, og Otto Stensby tok imot formannsklubben fast bestemt på å sette inn sitt enorme overskudd av krefter på oppdragelsen av "barnet".

Med en sann faderlig ømhet forvaltet han lagets administrasjon og jobbet på skytebanen uten tanke på rang og verdighet. Han opplevet adskillige stormer og møtte mang en motbør som fordret store anstrengelser og mange skippertak for å klare unna.

I 1929 hadde han sittet som formann siden starten, og uttrykte bestemt ønsket om å få vike plassen for nye koster. Kanskje hadde han da en følelse av den fare for fremtiden det innebærer at én mann bærer byrden på sine skuldre; at "barnet" var blitt noe forvent ved så meget faderlighet.

Akademisk Skytterlag har aldri siden hatt en formann med den samme langmodighet.

Det skal mot og tålmodighet til å sitte som formann utover et par sesonger. Man må være forberedt på at hele arbeidsbyrden helt til nedskriving av skivemarkering på banen og bæring av våpen og ammunisjon må utføres av en selv for at et stevne eller en trening skal kunne avvikles.

Otto Stensby ledet laget ved skytterarrangementene på Blankvann i forbindelse med Studentenes Frivillige Militær opplæring. Han ble tildelt H. F. M. medaljen (Hærens Frivillige Militær opplæring) for Norge for sitt arbeid.

Han har innstiftet lagets orden Minerva Skytte, og er selv tildelt den høyeste utmerkelsen, Storkors. Dessuten ble han lagets første æresmedlem.

Otto Stensby

Föreningen för Befrämjande av Skolungdommens Vapenövningar har tildelt ham sin æresmedalje i sølv for hans innsats for nordiske ungdomsstevner. Han var den første utlending som fikk denne medaljen.

Triangelmatchen, et årlig stevne mellom ASL, Oslo Befals Skytterlag og Leirsund Skytterlag er likeledes et resultat av hans arbeid for å knytte kontakten med andre lag.

Dette blir bare sprangvise glimt av alt det laget kan takke sin store Fader Otto for.

ASL lå hans hjerte nær, og helt til det siste levet og åndet han for laget, dets økonomi og arbeidet for skytterinteressert studerende ungdom.

Otto Stensby ble født 27/4 1890 og døde 16/2 1967. Han var formann i Akademisk Skytterlag i 14 år, og innehadde andre tillitsverv innen laget i 14 år.

ASL har satt opp en evigvarende minnepremie, Otto Stensby premie; en liten gestus overfor en gigant, men med de varmeste ønsker om at hans ånd må leve videre og bære frukter i et drivkraftig og fremgangsrikt Akademisk Skytterlag.

STORSKYTTEREN

Birger Bühring-Andersen er uten tvil lagets mesterskytter nr. 1. I et jubileumsskriv som dette er det på sin plass å nevne noen av hans meritter. Det er ikke noen lett oppgave - premiesamlingen er stor og Bühring-Andersen vil helst ikke fortelle noe særlig. Det skrytes ikke der i gården!

Bühring-Andersen tok de fleste pokaler innen laget til odel og eie. Hans resultater ble lagt merke til i andre lag. Flere var ute for å sikre seg ham i sitt lag. Han ville være en god støtte i lagsmesterskap. På tross av stor pågang var han ASL tro. Han har vunnet Skymoens Kanne, Frich's minnepremie, har mesterskapsmedalje fra Landskytterstevnet og har to ganger vunnet felthurtigskytingen. Hurtig-

Birger Bühring-Andersen i troféomgivelser

skyting var en av hans sterkeste sider. Han er blitt Akademisk mester hele 11 ganger. Han innehar også flere offiseremesterskap. I 1938 vant han Nordisk Jubileumsstevne. Her konkurrerte man på pistol, lerdue og hjorteskyting. Det er særlig som sportsskytter han har høstet de største triumfer. Han ble verdensmester på hjorteskyting 3 ganger og har dessuten 2 sølvmedaljer og 3 bronsemedaljer fra samme mesterskap. I sin karriere har Bühring-Andersen vunnet 36 gullmedaljer. Han har dessuten 9 NM-titler, og har hatt 7 Norgesrekorder. Det kan bli mer - for børsa er vel ikke for godt lagt på hylla. Han har også deltatt i olympiaden i London, har vært uttatt til 2 andre, men måtte melde forfall. Det må også nevnes at han i Stockholm vant det Nordiske hovedstadsstevne og ja, meget meget mer.

Også på den administrative siden har Bühring-Andersen gjort seg bemerket. Han har vært lagets formann, har sittet 8 år i samlagsstyre og er nå viseordfører i ASL's representantskap. Han innehar lagets høyeste orden - Storkors av Minerva Skytte og er æresmedlem av Akademisk Skytterlag.

VI SPØR LITT

Kjære seniormedlem, skrev vi og sendte til en del av vår eldre garde. Opplysninger vi fikk inn har vi tillatt oss å benytte i forskjellige kapitler i boken. Noen av svarene har vi tenkt å gjengi slik de ble gitt, og derfor refererer vi innholdet av vårt rundskriv.

1. Hva er din første følelse eller tanke når ASL blir nevnt?
2. Hvilke år eller semester var du medlem, og hvilke resultater og premier oppnådde du i denne tiden?
3. Er det noen hendelse fra din medlemstid som står særlig levende for deg?
4. Har du noen faktiske opplysninger å gi som kunne være av interesse for lagets historie?
5. Hva har ASL betydd for deg personlig?
6. Har du lagt frk. Krag på hyllen eller holder du henne fortsatt varm?

Den første vi slik presenterer av våre old boys fortjener en ekstra introduksjon. Vi vel alle at i enhver forening er det én som utfører en hel del arbeide for klubben uten at det egentlig synes utad med store bokstaver.

Hvem er det vi tyr til når det klikker. Hvem er det vi ringer til når det er noe i gjære. Hvem er det som aldri sier nei, som tar tillitsverv på sparket, som flittig arbeider bak kulissene, som med iver og glød går inn for klubbens virke.

Vår mann heter CONRAD STENSBY. Med sine 7 år som formann og 19 år med andre tillitsverv innen laget, har han en lang arbeidsdag bak seg, og vi håper han ikke har tenkt å gi seg ennå.

Med generasjonsskifter omtrent hvert femte år som det blir i en studentidrettsklubb, er en mann som han av uvurderlig hjelp og støtte, og vi gir ham selv ordet:

1. Et skytterlag hvor det var interessant å arbeide - med alle de skiftninger man opplevde innen medlemsstokken. God rekruttering.
2. Medlem fra 1932. Mange pene plasseringer - men ikke topp-plasseringer.
3. Det må være gjenåpningen av våre skytinger etter krigens slutt. Vi hadde på disse stevner opp til 150 deltagere blant gymnasiastene og meget stor deltagelse blant studentene. Interessen blant fakultetene større enn idag.
4. Overflytningen fra Østreheim til Løvenskioldbanen anser jeg for å være positivt for laget.
5. Gode minner som holder seg levende fra de mange år i styre og stell. Godt kameratskap på banen og utenfor. Ikke å forglemme turer til Leirsund og andre konkurranser.
6. "Frk. Krag" er lagt på hyllen, men holdes fortsatt "blank".

Conrad Stensby

OVE GUDE var med laget fra starten og satt i styret i 2 år.

1. Hvor mange av medlemmene kommer til å skyte om Nais og Kvartm. i år?
2. Visstnok fra starten til 1925. Iallfall en sølvmedalje i Stud. M. skap. Gylt medalje fra Lund som beste mann individuelt i en lagkonkurranse, ca. 1935-36.
3. At jeg trakk av et skudd utenfor figuren i et langrenn m/skytn. arrangert av Ak. Sk. lag og Stud. Skiklubb, særlig fordi de andre 9 satt der de skulle.
4. Tror ikke det.

5. Det gav meg de første erfaringer som styremedlem og stevnearrangør.
6. Jeg skyter bare litt med en Mauser i Seniorligaen i Oslo skytterlag.

RAGNHILD PAULSEN var det første kvinnelige medlem i ASL.

2. 1927 og 2-3 år videre. Thesens pokal vant jeg i 1927, klasse 1 som gymnasiast, og den ble gjort om til en blomstervase i sølv, fordi det var første gang den ble vunnet av en dame. Programmet var 5 skudd kne og 5 liggende på 100 m. Det var en varm solskinsdag med nokså vanskelige forhold og jeg vakte endel oppmerksomhet ved å holde ut i varmen. Det ble 89 poeng og jeg ble svært beæret ved premieutdelingen.
5. Jeg vokste opp i et typisk skyttermiljø; min far var en av stifterne av Norges Miniatyrskytterforbund, og min bror Paul og jeg ble begge som gymnasiaster medlemmer av ASL. Spesielt fordi miljøet i et slikt lite skytterlag er intimt og hyggelig.
6. Jeg skjøt mye i den tiden jeg var medlem, foruten de andre sportsgrener jeg dyrket, som ski og svømming. Men den tid er forlenget forbi.

FREDRIK QVALE satt 5 år i styret og var en flittig gjest på banen.

1. I forbindelse med navnet ASL føler jeg glede og hygge ved minner om en hyggelig tid, hard konkurranse og gode venner. Men også noe for den ting at man som academici har et eget skytterlag med kolleger, ikke bare navngitt geografisk som de fleste andre.
2. Jeg var medlem fra 1926 og fremover til begynnelsen av 50-årene. Jeg husker ikke helt resultatene, men jeg deltok i de fleste student- og akademiske mesterskap og oppnådde en sølv og 3-4 bronsemedaljer, foruten det akademiske gullmerke. Jeg var med i 2-3 landsskytterstevner, og ble premiært i grunnlag og stang, tok dugleiks-

merket i sølv, militære skyttermerker i bronse, sølv og gull og ble nr. 4 i det militære Britannia Shield Competition i 1948.

Jeg var viseformann og våpenmester i endel år og instruktør for studenter og russ.

3. Jeg kan ikke erindre noen helt spesiell hendelse, bare den respekt som mine øvrige styrekolleger avtvang ved stadig og levende interesse, tross vanskelig økonomi og baneforhold.
5. ASL har for meg betydd gode venner i et hyggelig miljø for en god sak. Det har også lært meg å kjenne academi under forhold hvor de - i alle fall som begynnere - måtte begrense seg til å lære å skyte og vise det for å ha en mening om saken, som er lagets formål. De måtte også innordne seg de selvfølgelige sikkerhetsregler på banen uten prat - hvis ikke risikerte de livet i sin ytterste konsekvens, - eller måtte forlate banen - enkelt, lettfattelig og oppdragende.
6. Frk. Krag er nok lagt på hyllen, men jeg bortser ikke fra at jeg kan ta den frem igjen en vakker dag.

Så ønsker jeg ASL et hyggelig jubileum og takker for mange hyggelige år i laget.

ROLF GRUDE var formann fra 1938-1946 og satt i tillegg 2 år i styret.

Min formannsperiode ligger så langt tilbake, og jeg har av forskjellige grunner ikke hatt noen kontakt med laget siden 1947.

I årene 1940 til 1945 skjedde av naturlige grunner intet i Akademisk Skytterlags regi, men enkelte medlemmer var på eget initiativ implisert i motstandsbevegelsen. Jeg vil spesielt nevne Bernt Halvorsen, som dessverre ble drept av okkupantene.

Det samme gjelder vel også organiseringen av Studentenes frivillige militærutdanning, som innbefattet geværinstruksjon og øvelser på Bogstadvannet, hvor jeg var leder.

Dessverre er hendelsene fra den gang ikke bevart i min hukommelse, og på grunn av mine mange flytninger er mange private notater gått felleveien.

I alle fall ønsker jeg av oppriktig hjerte lykke til og sender de beste ønsker for 50 års jubileet.

OLE OULIE satt 5 år i styret og var en av de aktive under militærutdanningen i 1940.

1. Østre Skytterlagsbane og Otto Stensby.
2. Fra 1935 og utover. 1.premie i gymnasiastmesterskapet i 36 eller 37.
5. Bli fortrolig med skytevåpen og glad i skyting.
6. Jeg har dessverre lagt den på hyllen.

ERLING ELLINGSEN var formann i 1950 og 1951 og satt 5 år i styret med andre verv.

1. Glede og hygge gjennom mange år! Fra rent teknisk - til mere universelt miljø var interessant.
2. Fra 1945 - ? Aksjer i flere pokaler uten å ta noen til odel og eie. Ellers var jeg heldig med at premier falt i mitt fang.
3. De årlige pokalkampene mellom Leirsund sk. lag, Befalslaget og Akademisk var uhyre spennende og med preg av god sportsånd lagene imellom.
4. Beklager at jeg ikke er istand til å hjelpe til nu. - Tidens tann har gjort at alt er kommet på avstand, selv om jeg fortsatt er i fin form, takket være aktiv i samtlige idrettsgrener - uten det ville jeg vel vært borte.
5. Usedvanlig meget - idet jeg kom til Oslo fra N. T. H. og savnet N. T. H. I.
6. Det henger fremdeles to stk. på veggen, - disse ble reddet gjennom de fem morske år.

LEIV INGE AABERGE var formann i 1964 og var i mange år en banens mann.

ASL ja. Det var mange hyggelige stunder det. Jeg ble visst medlem i 1957 tror jeg, og siden har jeg vært der. Noen særlige store resultater ble det ikke for min del, men det ble da noen studentmesterskap.

Av de hendelser fra ASL som jeg husker best er nok landsskytterstevnet i Oslo i 1964. Ikke det at jeg selv skjøt så godt. Jeg husker faktisk ingen av mine egne resultater. På den tiden hadde jeg gått over i skolen som lektor og kom da i kontakt med en del gymnasiaster. Noen av disse viste meget gode takter i den luftgevær-skyting vi begynte med på skolen, og disse ble da med i ASL. Ved landsskytterstevnet fikk jeg så lokket 6 av elevene mine ved Hegdehaugen skole med. (Det var Dag Halgard, Olav Gausåker, Lars Mølsæter, Johs. Oraug, Sindre Thirud og Jørgen Østvold.)

En liten episode fra stevnet:

Jeg husker så godt en av disse guttene var meget nervøs før han skulle skyte. Han og jeg hadde oss en lang hvil og beroligende prat i skogen ned mot hjortebanen før han skulle ned på standplassen på 100 m. Da var det jeg som ikke turde se på. Det hører vel også med til historien at han besatte 3.plass på 15-skudden.

Jeg har neppe vært så stolt noen gang som under den premieutdelingen da 5 av disse 6 guttene kunne hente sine gavepremier. Og i tillegg til dette hadde en annen gymnasiast fra ASL, Bjørn Hansen, gjort det meget godt. Det var virkelig moro.

Personlig har jeg hatt svært liten kontakt med Kragen i de senere år. Så vidt jeg husker i farten, har jeg visst tørket støvet av Kragen en gang siden landskytterstevnet på Kongsvinger i 1965. Skal en ha noe å hente nå for tida, må det drives systematisk trening. Og det tar litt for mye tid. Det er så mye annet en også har lyst til å gjøre.

TORGEIR SØFFERUD var formann i 1966 og var en av dem som bragte laget opp av bølgedalen.

2. Jeg meldte meg inn i ASL i 1965. Det gikk fint med skytingen med flere gode resultater.
3. Den store og tildels ubehagelige overraskelse da jeg umiddelbart etter generalforsamlingen fikk vite at jeg var blitt foreslått til formann og valgt inn. Jeg hadde da lite eller ingen erfaring fra møte- og styrevirksomhet.
5. Perioden i laget var for meg en stor opplevelse. Det å måtte hoppe inn som formann uten å være spurt er ikke den beste start, men lærdommen var til gjengjeld desto større.
6. Etter perioden i ASL har jeg fortsatt deltatt en del i skyting, men jeg har aldri nådd opp mot de samme resultater.

BENGT P. LINDMAN var formann i 1967 og hadde andre tillitsverv i 3 år.

1. Skytterånden og kameratskapet blant skyttervenner i Oslo.
2. 1965 -. Resultater: skytermessig: Viktigst å delta, ikke nødvendigvis bli premiært.
3. Oppbygningsfasen i laget, kontakten med Akademisk Skytteforening og generalforsamlingen 67 hvor lovendring om Rådet ble vedtatt.
4. Ikke utover protokollene.
5. Gitt meg gode venner. Klubben som jeg fremfor noen regner som min klubb. Gitt administrativ erfaring og nyttige kontakter som har vært til nytte på andre områder.
6. Kragen ligger ikke på hyllen, men henger på veggen. Revolveren er ikke kald.

HVA HAR VI SÅ BEDREVET

Hovedaktiviteten i laget har hele tiden vært bane-skyting. Den har foregått på vekslende avstander og med vekslende programmer. For å skape større interesse og aktivitet blant skytterne, har det også i vårt lag som i alle andre lag, vært avholdt konkurranser. Akademisk Skytterlag er et lag for gymnasiaster, studenter og ferdige kandidater, og mange av konkurransene har således båret preg av dette. Man har arrangert egne mesterskap for gymnasiaster, det har vært avholdt russeskyting, fakultetsskyting, universitets- student-, akademisk mesterskap og selvsagt klubbmesterskap. I årenes løp har man også konkurrert om en rekke verdifulle vandrepremier. Som regel har den beste og mest erfarne skytter "stukket" av med disse. Men for å bøte på dette og også gi de mindre gode skyttere en sjanse, har statuttene for mange pokaler satt opp et enklere program for de lavere klasser. Dette har bidratt til at deltagerantallet har vært stort i disse konkurranser. Av særlig populære skytinger er det grunn til å nevne Griseskytingen og skyting om Bøtta.

Skyttersamling i terrenget

Akademisk har høstet mang en laurbær i lagmesterskap. Allerede i 1930 ble det arrangert vennskapsskyting med Lunds Akademiske Skyteklubb. Etter flere års nappetak fikk svenskene tydeligvis nok, og etter dette har man ikke lenger hatt dem på skuddhold. Derimot fikk man Akademisk Skytteforening fra København i sikte i 1967. Leirsund og Oslo Befal har lenge fryktet ASL's styrke i de årlige Triangelmatcher.

Langrenn med skyting har vært holdt 1923 - 1931 fra lagets hytte "Knatten" i Nittedal, fra først av sammen med Studentenes Ski- og Fotballklubb, og siden denne ble oppløst i 1926 - alene. Den siste konkurranse ble holdt i 1931. Laget fant da at omkostningen ved disse stevner ikke svarte til de oppnådde resultater. Først i de siste år har man igjen tatt opp skiskyting på programmet ved å opprette en egen skiskyting og feltsportgruppe.

Miniatyrskyting har vært holdt fra 1926 til 1930 i Universitetets gymnastikksal i sentrum og fra 1950 i Blindern Universitets kjeller. Også denne aktiviteten døde hen. I 1967 oppstod den i en noe annen form. Fra nå av satset man på luftgeværskyting i vintermånedene. Den har vært meget miljøskapende og er omfattet med enorm interesse. Luftpistolen gjorde sitt inntog i 1971 også under stor oppslutning. Pistolskyting var allerede på trappene i 1930, men man kom ikke lengre enn til det første trinnet. Økonomien må nok ta skylden for dette. Tanken om miniatyrskyting er ikke lagt i "grava". Dersom økonomien kan bedres vil nok denne gruppe se dagens lys igjen.

FORHOLD UTAD

Laget har fra 1928 da forholdet til Oslo Skytterlag ble oppløst vært tilsluttet Det Frivillige Skyttervesen gjennom Oslo Skyttersamlag. I årenes løp har vi gjort god figur som enkeltskyttere i konkurranser, men vi har aldri hevdet oss i lagssammenheng. ASL har mange klasseførte skyttere,

og teller derfor i lagkonkurransene som det tredje største laget i Samlagets lagkonkurranser. I Samlagets styre har vi vært representert, og våre representanter har alltid vært høyt akttet.

Ved stiftelsen i 1922 ble laget tilsluttet Norske Studenter Idrettsforbund (NSI), men forholdet var ikke godt. NSI's formann uttalte ved en anledning at han ikke hadde noe til overs for skyting, og dermed heller ikke for ASL. Dette standpunktet innvirket på Statens bidrag gjennom Universitetet, som NSI's styre hadde innflytelse på. ASL stod i disse årene i en særstilling, og i 1925 ble ASL ekskludert med den begrunnelse at laget ikke hadde 25 medlemmer som var studerende. Laget protesterte, men forgeses.

I 1927 ble laget igjen innmeldt i NSI, men fra 1930 igjen med spent forhold; nå vesentlig fordi laget ikke greide å betale sin kontingent; igjen fordi Stortinget trakk tilbake statsbidraget. Økonomien var dårlig, og laget følte seg stadig forfordelt ved delingen av bidraget fra staten. ASL fikk med sine 106 medlemmer kr. 500.-, mens Roklubben med 115 medlemmer fikk kr. 1400.- Dette førte til at laget i 1929 klaget til Kollegiet for å få rettet på forholdene.

Forholdet til NSI har også budt på prøvelser. I 1924 foreslo NSI at alle klubbene med unntagelse av Roklubben, skulle oppløses og gå inn i en ny organisasjon, Universitetets Idrettsforening. Forslaget ble i prinsippet godtatt på generalforsamlingen, men ble besluttet forelagt en ekstraordinær generalforsamling, der en håpet at flere enn de 5 som stemte var tilstede. På den ekstraordinære generalforsamlingen som ble avholdt 14 dager senere, nektet formannen å gjenoppta saken, da oppløsning av laget bare kan gjøres på ordinær generalforsamling. På generalforsamlingen i 1925 ble forslaget forkastet mot én stemme - og laget bestod fortsatt.

I 1947 ble det igjen fremmet forslag om oppløsning og sammenslutning med Oslostudentenes Idrettslag. Resultatet ble som i 1925.

I de senere år har forholdet til NSI vært bra. I Utvalget for studentidretten i Oslo har ASL i alle år vært aktivt

med, ja enkelte år endog utgjort tyngden i utvalget.

I 1930 ble laget innmeldt i Norges Sportskytterforbund for at medlemmene skulle få være med i pistolkonkurranser. Utmeldelse ble foretatt i 1932. I 1972 har laget søkt om medlemskap i Norges Idrettsforbund, med tanke på senere å søke om medlemskap i særforbund slik at vi kan delta i eksterne konkurranser i luftgevær-, miniatyr- og pistolskyting.

TOKLUBB-ORDNINGEN

ASL har alltid vært et naturlig kontaktpunkt for skyttere annenstedsfra under deres studietid. Men representasjonsreglene bestemte at en skytter i samme år bare kunne representere ett skytterlag. Derfor var aktiviteten på treningene og på de arrangementer som var åpne for alle studenter mye større enn ved de lukkede arrangementer. Heller ikke stilte ASL med bredde i konkurranser utenfor laget.

Viljen i ASL til å la alle studentskyttere skyte var til stede, og fra tid til annen ble spørsmålet tatt opp om det ikke burde gis adgang til en ordning med mulighet for studenter til å representere to skytterlag.

Lengst kom vel dette arbeidet da Otto Stensby i 1960 fremsatte forslag for Skyttertinget om en slik ordning. Men forslaget fanget ingen interesse.

Fra slutten av 50-årene og gjennom hele 60-tallet økte gymnasfrekvensen og studenttilstrømmingen fra utkant-distriktene. Flere skytterlag og samlag fikk en gruppe unge skyttere som store deler av året var borte fra sitt hjemsted, og blant disse ble det ytre ønske om forandring av representasjonsreglene.

Bjørn Brænd hadde helt fra gymnasdagene ivret for en oppmykning av disse reglene, og i 1968 tar han saken opp ved artikkel i Skyttertiden. Den blir etterfulgt av et forslag som blir støttet ved ombudsmøtet i Oslo Skyttersamlag, og et endelig forslag med en fyldig utredning, forslag til

regler og skjemaer fremmes som sak av ASL til Skyttertinget. På forhånd var flere av tingrepresentantene blitt orientert om forslaget av unge skyttere fra mange samlag. Og på Skyttertinget i 1968 ble det gitt adgang til toklubbrepresentasjon etter Bjørns forslag og opplegg. ASL har i årene etterpå hatt stor glede av ordningen ved at mange skyttere har kunnet representere laget i studietiden.

KNATTEN

I 1919 kjøpte Studentenes ski- og fotballklubb "Knatten" i Nittedal. Her fikk studentene et fint samlingssted et stykke utenfor byen i et flott terreng. Hytta ble flittig besøkt i de nærmeste årene etter overtagelsen. Høsten 1926 kjøpte Akademisk skytterlag hytta av ski- og fotballklubben før den sistnevnte klubb ble oppløst. Tanken bak kjøpet var å hindre at studentene mistet adgangen til denne "perle". Lagets medlemmer nedla mang en fristund for at hytta skulle få en ansiktsløfting. Det var nok å gjøre da "villaen" bestod av: peisestue, kjøkken, gang og to soveværelser fordelt på to etasjer. Det var 14 køyeplasser, hvorav 12 var plassert på soveværelsene i annen etasje, mens to kunne sove i peisestuen. Hytta var fast start- og innkommststed for lagets langrenn med skyting. I påsken var det fullt belegg, og ellers var det mange overnattingsgjester samt en del korte dagsvisitter. Etter at studentene fikk sine prektige etablissementer på Svartor ble besøkene færre og færre. Hytta ble så bortleid til fastboende for å skaffe laget penger i en slunken kasse. I de "harde trettiåra" holdt leieinntektene liv i laget. I de første leiekontrakter hadde man forbeholdt seg å bruke hytta under avviklingen av Vinterskytingen. Senere ble denne skyting innstilt da utgiftene med arrangementet ikke svarte til de oppnådde resultater. Under krigen ble hytta rekvirert til leiesøkende. Det kostet laget penger å vedlikeholde "Knatten" og man fortsatte også etter krigen å leie den ut. Leierne klaget stadig over mangler

Knatten

og bad laget foreta utbedringer og reparasjoner. Til slutt fant man at det ville koste for meget for laget å sitte med den. Studentene hadde dessuten fått andre og mer moderne sentraltliggende hytter i Nordmarka. I 1963 besluttet så generalforsamlingen å selge "villaen". Den ble kjøpt av leieren som hadde bodd der de siste 10 år før salget.

KRUTTLAPPEN

Tanken om klubbpublikasjon er gammel i laget. Men en realistisk vurdering av lagets evne til å gi ut eget blad lå til grunn for ASL's forslag i 1937, om at studentidrettsklubbene skulle gå sammen om en felles lagsavis. Dette forslaget resulterte i at "Studentidrett" ble felles organ for organisasjonene tilsluttet NSI. Senere har Studentidrett også ført variert tilværelse, og har fra å være fellesorgan ligget helt nede, før så igjen å oppstå som lags-

avis for OSI og KSI, samt å være felles for klubbene innen Utvalget for studentidretten i Oslo.

Men behovet for å meddele interne og skytterpregede nyheter var til stede, og etter at Representantskapet ble opprettet, ble det på representantskapsmøtene flere ganger savnet muligheter for å følge med i lagets daglige aktivitet, og i å få spredd meldinger ut til medlemmene. Det ble igjen ytret ønske om et medlemsblad.

Styret i 1970 var ikke bedre enn sine forgjengere til å få beskjeder ut til alle. Så gjorde formannen et forsøk og kunne til et styremøte presentere den første klubbavisen, dvs. uten noe navn. Styret foreslo og foreslo, uten å finne noe som vant gjenklang, før kadett Haugen sa "Kruttlappen". Og slik ble navnet.

Det første nummeret var i format A5, og presenterte seg godt. Så da neste nummer skulle ut, ble man enige om en dugnadsinnsats ved skrivingen på stensiler. Og det gikk ikke bedre enn at nesten alle sidene kom enten på hodet eller på feil plass.

Senere kom Kruttlappen i format A4, uten spesialknep.

TERMINOLOGI

Krag - Frøken Krag bør holdes varm. Liker seg ikke i regnvær.

Mauser - Går også godt i regnvær, er ellers noe treg å hankses med.

Rem - Skytterens tilknytning til geværet.

Diopter - Titteshull.

Skur - Avlegs siktemiddel, brukes bare i det militære.

Korn - Kan ikke spises.

Stokk - God å holde seg fast i.

Kaliber - Smått og stort - nærmere presisering bare forvirrer.

Matte - Et sted å ligge.

Standplass - Et sted å være.

Standplassleder - Operatørent som alltid har rett.

Skive - Firkantet blings langt borte i skauen. - Uten nøkkelost.

Svarten - Plystres tustemt under innmarsjen.

Sikkerhetsmerke - Sikkerhetsnål kan også brukes.

Bua - Stripteasebule.

Grava - Obligatorisk oppholdssted.

Felttelefon - Rørete forbindelse - virker aldri.

Hørselvern - Hva sa du?

Albuebeskytter - C-cup.

Lapper - Brukes fortrinnsvis for å stoppe kjeften på skrytpaver.

Feltskyting - Slitsom vandring i det ukjente.

Figur - Brigitte Bardot.

Liggende - Stilling for de late.

Knestående - Ta på knebeskytter.

Stående - Ta av knebeskytter, knyt smekken, nøkkelosten kommer.

Klasse - Den skiller klinten fra hveten.

Grunnlag - Begynn i stående stilling og knekk gradvis nedover.

Omgang - Blir med utafor.

1/4-match - Etter at helan og halvan er fortært.

Trykkpunkt - se albuebeskytter.

Blink - I svarten s.d.

Grisen - Sturviltjakt.

Bøtta - Duellpokal - kompiskjøler.

Inertier - I passerhullet.

Bom - Sadisten i grava vifter med spaken i minst fem minutter slik at alle ser det.

Hylsespreng - Klag til Rano.
 Vandring - Børse spytter i alle retninger, tegn på utskutt løp (ellers dårlig unnskyldning).
 Omladd - Ikke til å stole på.
 Omskyting - På'n igjen.
 Schkjælven - Før og etter.
 Fluor - Uforklarlige hull utenfor svarten.
 Serie - Trøkk flere ganger.
 Anvisning - Tar lang tid og er unøyaktig.
 Spak - Noe som brukes for å vise at det er liv i grava.
 Pussing - Rengjøring av løp.
 Hylsepant - Kfr. vinmonopolets liste.

MEDALJER, DIPLOMER OG MERKER

Medaljer til 1., 2. og 3. mann er i årenes løp utdelt i Gymnasiast-, student-, universitets-, akademisk- og klubbmesterskap, og dessuten diplomer i det Akademiske mesterskapet. For å innskrenke medaljenes antall ble det bestemt at ved 1. gangs erobring av en medalje fikk man denne, og ved annen gangs erobring en horisontal bjelke med årstall inngravert - festet under medaljen. Senere er man gått bort fra denne ordning. Nå utdeles medaljen også til en som før har vunnet en av samme slaget.

Fra skytesesongen 1925 ble det anskaffet egne ferdighetsmerker, som samtidig tjente som jakkemerker. Disse er utferdiget i blå og hvit emalje med Minervahode, korslagte geværer og bokstavene A S L. De utdeles i valørene gyllt, sølv og bronse. Det kan i denne forbindelse nevnes at Skytterorganisasjonen først i 1936 besluttet å anskaffe ferdighetsmerker i skyting. Selv om laget var først ute med disse merker, vil vi ikke påstå at ASL herved har tjent som mønster, selv om lagets styre i sin tid sendte inn forslag om merkeskyting for Skytterorganisasjonens medlemmer.

AKADEMISKE MESTERE

Skytingen om det akademiske mesterskap startet allerede i 1922 som et utvidet studentmesterskap. Den foregikk på 200 m med 15 skudd i 3 stillinger mot blinkskive, samt 5 skudd knestående og 5 skudd liggende mot figur. Totalt 25 skudd. Det var anvisning for hvert enkelt skudd.

Fra og med 1925 ble programmet forandret. Skytingen foregår nå på 300 m med

10 skudd i 3 stillinger mot blinkskive

10 skudd mot figur i 2 min og

10 skudd mot figur i 1 min. Totalt 30 skudd.

For 1935, 1936 og 1937 er poengsummen lavere igjen. Dette kommer av at "omgangen", dvs. 10 skudd mot figur i 1 min. ble sløffet, og det totale skuddantallet slik ble 20 skudd.

Fra og med 1957 forandres programmet igjen. Skytingen foregår stadig på 300 m, men nå med

15 skudd i 3 stillinger (klasse)

10 skudd i 3 stillinger (grunnlag) og

10 skudds hurtigserie (omgang).

Hele programmet skytes mot blinkskive.

Her følger så de akademiske mestere fra og med 1922 og til idag.

	Poeng		Poeng
1922 R. Helsing	147	1935 B. Bühring-Andersen	182
1923 Alf Røed	144	1936 B. Bühring-Andersen	176
1924 Olav Stamnes	141	1937 G. Hårstad	182
1925 Sverre Glomnes	242	1938 Petter Harlem	261
1926 Petter Harlem	237	1939 B. Bühring-Andersen	253
1927 Sverre Glomnes	142	1945 B. Bühring-Andersen	250
1928 Petter Harlem	261	1946 B. Bühring-Andersen	251
1929 Sverre Glomnes	239	1947 Bjørn Klyve	257
1930 B. Bühring-Andersen		1948 J. Flovik	245
1931 Petter Harlem		1949 J. Flovik	253
1932 B. Bühring-Andersen		1950 Bjørn Klyve	251
1933 Petter Harlem	253	1951 B. Bühring-Andersen	256
1934 B. Bühring-Andersen	265	1952 B. Bühring-Andersen	262

1953	Bjørn Klyve	262	1963	Per Akselsen	315
1954	Bjørn Klyve	259	1964	Gunnar Daasvatn	312
1955	B. Bühring-Andersen	275	1965	Jens J. Nygård	
1956	Bjørn Klyve	263	1966	Trond Strømstad	311
1957	Per Ongstad	319	1967	Ivar Lisæter	302
1958	A. Hornslien	306	1968	Ivar Lisæter	320
1959	Per Ongstad	302	1969	Jens J. Nygård	323
1960	Per Ongstad	320	1970	Arne Hagen	321
1961	Gunstein Skomedal	307	1971	Knut Wedum	329
1962	Per Ongstad	319	1972	Andreas Mørkved	333

Birger Bühring-Andersen har 11 mesterskap.

Petter Harlem har 5 mesterskap.

Bjørn Klyve har 5 mesterskap.

Per Ongstad har 4 mesterskap.

Sverre Glomnes har 3 mesterskap.

ÆRESMEDLEMMER

Otto Stensby (1935)

Otto Ruge (1947)

Birger Bühring-Andersen (1952)

Conrad Stensby (1963)

Erling Didrichsen (1969)

MINERVA SKYTTE

Lagets orden heter Minerva Skytte og ble opprettet i 1937. Den har 3 grader: ridder, kommandør og storkors og utdeles til dem som ved fortjeneste av laget eller ved skyting finnes verdige.

Representantskapet har den besluttende myndighet.

Følgende er blitt dekorert:

Storkors: Otto Stensby (1947)
Otto Ruge (1947)
Birger Bühring-Andersen (1952)
Conrad Stensby (1972)
Erling Didrichsen (1972)

Kommandør: Otto Stensby (1937)
Bernt Ivar Halvorsen (1945 post mortem)
Conrad Stensby (1952)

Ridder: Asbjørn Schou (1938)
Haakon von der Fehr (1947)
Birger Bühring-Andersen (1947)
Rolf Grude (1947)
Erling Ellingsen (1952)
John G. Eide (1952)
Bjørn Brænd (1972)
Bengt P. Lindman (1972)
Jon Døhl (1972)
Martin Mølsæter (1972)
Svein Rørdam (1972)
Leiv Inge Aaberge (1972)
Lisen Sandberg (1972)
Petter Kvaal (1972)

FORMENN GJENNOM TIDENE

Otto Stensby

Asbjørn Schou

Birger
Bühring-Andersen

Petter Harlem

Rolf Grude

Conrad Stensby

Erling Ellingsen

Arne Jokstad

Knut Pedersen

John G. Eide

Svein Rørdam

Leiv Inge Aaberge

Tore Strand

Torgeir Søfferud

Bengt P. Lindman

Jon Døhl

Bjørn Brænd

Petter Kvaal

1922	Otto Stensby +	1949	Conrad Stensby
1923	"	1950	Erling Ellingsen
1924	"	1951	"
1925	"	1952	Otto Stensby
1926	"	1953	"
1927	"	1954	Arne Jokstad
1928	"	1955	Knut Pedersen
1929	"	1956	John G. Eide
1930	Asbjørn Schou +	1957	Conrad Stensby
1931	"	1958	"
1932	"	1959	"
1933	Otto Stensby	1960	Conrad Stensby
1934	"	1961	Svein Rørdam
1935	"	1962	"
1936	Birger Bühring-Andersen	1963	Otto Stensby
1937	Petter Harlem +	1964	Leiv Inge Aaberge
1938	Rolf Grude	1965	Tore Strand
1939	"	1966	Torgeir Søfferud
1940	"	1967	Bengt P. Lindman
1945	"	1968	Jon Døhl
1946	"	1969	"
1947	Conrad Stensby	1970	Bjørn Brænd
1948	"	1971	Petter Kvaal
		1972	Jon Døhl

NOEN TALLBETRAKTNINGER

At pengeverdien har forandret seg i løpet av de 50 årene ASL har bestått får en et godt inntrykk av ved å studere utviklingen i lagets regnskaper. For kuriositetens skyld kan vi her sammenholde fra regnskapet for 1922 og 1971.

I 1922 balanserte regnskapet med kr. 603.-	i 1971 med kr. 12000.-
" " var statsbidraget	" 50.- " " 2000.-
" " kontingent	" 268.- " " 1600.-

På utgiftssiden var premieposten den største i 1922 som idag. Den har steget fra kr. 277.70 den gang til over kr. 2000.- idag.

Medlemstall, rifler og bokførte skudd

År	Medl.	Rifler	Skudd	Anm.
1922	67	5	2352	51 medl. fra starten
1923	37	5	2435	rifler utlånt fra Hovedarsenalet.
1924	36	5	2296	
1925	28			
1926	99			
1927	125			1. kvinnelige medlem
1928	161	21	13062	
1929	194	21	8236	
1930	203	19	8040	
1931	164	19	8122	
1932	130	20	6369	
1933	199	36	10856	
1934	199	37	11324	
1935	206	39	9893	
1936	197	21	11424	
1937	177	20	8245	
1938	176	28	10208	
1939	168	30	16447	
1940	125			betalt pr. 9/4
1940	17		28035	+ 360 aktive ikke-medl.
1945	14	2+20	3470	20 gev. leiet fra hæren
1946	225	6+20	7096	+ 166 ikke-medl.
1947	202	6+20	7290	
1948	200	6+20	11260	
1949	199		18119	
1950	173		17700	
1951	154		12336	
1952	163	11	19309	
1953	199		17821	
1954	128		16572	
1955	167		12907	

Medlemstall, rifler og bokførte skudd (fortsatt)

År	Medl.	Rifler	Skudd	Anm.
1956	174		10986	
1957	165		12960	
1958	188		10595	
1959	153		9415	
1960	145		13790	
1961	123		10400	
1962	140		9460	
1963	204		15395	+ 40 ikke-medl.
1964	263		17700	+ 57 " "
1965	221		19800	+ 94 " "
1966	311		40000	
1967	304		15380	
1968	320	21	33667	
1969	314		53000	
1970	334	6	55000	
1971	371	6	57000	